

Za našo deco.

Guliver.

(Dalje.)

Kraljica je večkrat zahtevala, naj ji pripovedujem svoje dožitke po morjih. Nekoč, ko sem bil zelo žalosten, mi je rekla, da mi bo dala napraviti čoln. Njen mizar je res izdelal po mojih navodilih krasen čolnič, v katerem bi lahko sedelo osem naših ljudi. Nato je iztesal veliko korito, dolgo 300 stopinj, široko 50 in 8 globoko. To so napolnili z vodo in postavili v veliki dvorani ob zid. Tu sem često veslal, bodisi za lastno zabavo, bodisi da zabavam kraljico in njene dame. One so uživale, posmatrajoč mojo gibčnost in izvežbanost na vodi. Tedaj sem čoln samo uravnaval, ker je gonil čoln veter. Tega pa so delale dvorne gospe s svojimi pahljačami.

Nekoč bi bil tu malodane poginil. Sluga je imel namreč dolžnost, da od časa do časa izmenja vodo v koritu. Nekega dne je bil toliko nepazljiv, da je pri izmenjavi vode spustil v korito tudi veliko žabo. Ona je bila mirna in je čepela v enem kotu vse dotlej, dokler nisem stopil v svoj čoln, da bi se vozil po vodi. Ko je pa zapazila čoln, se ji je zdel pripraven za ležišče. Položila je prednji nogi na čoln, da bi se spustila vanj.

Čoln se je zelo nagnil in bi se bil prevrnil, če se ne bi bil nagnil jaz na nasprotno stran. Žaba je skočila v čoln in je začela skakati po njem. Enkrat je celo mene preskočila in me je vsega pomazala s svojjo sluzavo kožo. Nato pa je začela s

svojimi strašnimi očmi vame buljiti. Glumadkliča se je bala zame, a jaz sem jo prosil, naj dopusti, da sam obračunam z žabo. Udaril sem jo parkrat z veslom, na kar je zopet skočila v vodo.

Kljub temu so bile to samo male nevarnosti napram oni, o kateri bom sedaj pripovedoval. Bil je krasen dan. Odprl sem v svoji škatli okna in vrata. Sedel sem pri svoji mizi ter sem razmišljal o svoji kruti usodi. Naenkrat sem opazil, kako skače okoli škatle neka strašna, kosmata žival. To je bila opica dvorskega kuharja, katera se je bila na kak način zmuznila iz svoje kletke in se je sedaj podila po dvoru. Kmalu me je zagledala.

Lahko bi se bil skrnil, ali strašni pogled tega čudnega bitja me je kar prikoval na mesto. Stegnila je svojo gnusno roko skozi vrata, me je zgrabila okoli pasu ter izvlekla ven. Začel sem se braniti, ali ona me je tako močno stisnila, da so mi začela rebra pokati. Moral sem miro-

vati, ker sem bil v njeni oblasti. Opica me je začela zdaj s svojo strašno roko božati, zdaj zopet mi je kazala zobe. Jaz sem bil od strahu kar trd. Naenkrat se je šum začul. Nekdo je prihajal. Opica je naglo odskočila, stekla do zida in splezala po nekem stebri kvišku. Plezala je s tremi nogami, s četrto pa je držala — mene. Ko je dospela do vrha stebra, je splezala na streho. Tedaj sem začul, kako je doli klicala Glumadkliča na pomoč. Ves dvor se je zbral. Vsi so gledali opico na strehi, kako me je držala v eni roki, kakor da bi bil njen mladič. Sluge so tekli po lestve. Pristonili so jih na zid in nekaj jih je pohitelo na streho. Opica je bila kmalu obkoljena od vseh strani. Vedela je, da po treh nogah ne bo mogla zbežati, zato me je pustila in je zbežala. Prijel sem se za opeko. Bil sem na višini čez 200 metrov. Tresel sem se kakor šiba na vodi, ker me je mogel najmanjši vetrič odpihniti. Tedaj me je zapazil deček, ki je bil že na strehi, vtaknil me je v svoj hlačni žep ter se je začel polagoma spuščati po lestvi nizdol. Izročil me je prestrašeni Glumadkliči. Opico so obsodili na smrt. Dalje je išla zapoved, da nihče na dvoru ne sme več imeti take živali.

Če se je kralj bril, sem bil večkrat navzoč. To je bilo strašno gledati. Brivec je vlekkel preko kraljeve brade z nožem, dolgim dva metra. Med britjem sem pobiral s poda najdaljše dlake iz kraljeve brade. Bile so močne in debele kakor vrvice. Nato sem obdelal kos lesa, da je dobil obliko glavnika. Na eni strani sem naredil luknjice ter v nje močno pritrdil dlake. Tako sem dobil zelo dober glavnik, kakršnega sem že dolgo pogrešal in mi ga tu ni znal nihče napraviti.

(Dalje sledi.)

Vzgoja princa na Kitajskem.

Mandarin Pong je bil postavljen za vzgojitelja cesarskega princa. Dobil je strogo naročilo, naj bo s princem na vso moč vpluden in popustljiv ter naj opusti vsako trdo besedo.

Nekoč se je mandarin izprehajal s svojim visokim gojencem. Videla sta čredo ovac in vzgojitelj si je dovolil vprašanje, kakšne živali so to. »Svinje!« je odgovoril princ.

»Zelo dobro,« je pohvalil Pong svojega učenca. »Visokost, imate do golove meje povsem prav. Te živali imajo toliko nog kakor svinje in če ne bi imele volnene dlake, bi lahko bile svinje. Tako pa pravimo svinjam, ki imajo na sebi volneno dlako, navadno ovce.«

Pohožna želja.

Fantek je splezal čez plot na sosedov vrt.

»Kaj bi rad?« ga je vprašal sosed.

»Oprostite, iščem svojo puščico, ki sem jo izstrelil s svojim lokom, pa je zašla sem na Vaš vrt.«

»Kje pa naj bi zdaj bila?«

»Tamle v Vašem mačku tiči.«

Že ve, zakaj.

Sinček: »Dajte mi kilo mesa, pa prav žilavo in trdo mora biti.«

Mesar: »Zakaj pa?«

Sinček: »Tedaj mi otroci tudi kaj dobimo, drugače pa sne oče vsa sam.«

Vseeno.

Fantek: »Dajte mi pol litra vina!«

Gostilničar: »Belega ali črnega?«

Fantek: »To je vseeno, ker je za starega očeta, ki je itak slep.«

Dober znak.

Oče ravnatelju šote: »Ali bi mogel dati svojega sina v vašo šolo?«

Ravnatelj: »Zakaj pa ne? Izpričevala so v redu, glavno je, da ima dobro glavo.«

Oče: »To pa že. Zadnjič mu je padla s škodnja neka deska na glavo, pa se mu na glavi ni niti najmanj poznało.«